

Sygn. akt XI W 858/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 sierpnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Katarzyna Zielińska – Kupczyk

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 czerwca 2016 roku i 23 sierpnia 2016 roku w W.

sprawy **P. G.**

córki W. i T. z domu P.

urodzonej dnia (...) w W.

obwinionej o to, że:

w dniu 27 grudnia 2015r. ok. godz. 10:45 w W., na drodze publicznej na ul. (...), naruszyła zasady przewidziane w art. 23 ust. 1 pkt 3 lit. b Pord, w ten sposób, że kierując samochodem marki O. o nr. rej. (...), nie zachowała szczególnej ostrożności podczas cofania i nie upewniła się, czy za pojazdem nie znajduje się samochód marki S. o nr. rej. (...), w wyniku czego doprowadziła do zderzenia z nim, powodując jego uszkodzenie, czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 KW w związku z art. 23 ust. 1 pkt 3 lit. b Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o Ruchu Drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137 z późniejszymi zmianami)

orzeka

I. obwinioną **P. G.** uniewinnia od popełnienia zarzucanego jej czynu;

II. na podstawie art. 118 § 2 kpw ustala, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 858/16

UZASADNIENIE

P. G. (dalej także: P. G.) została obwiniona o to, że: w dniu 27 grudnia 2015 r., ok. godz. 10:45 w W. na drodze publicznej na ul. (...) naruszyła zasady przewidziane w art. 23 ust. 1 pkt. 3 litera b Pord, w ten sposób, że kierując samochodem marki O. o nr. rej. (...), nie zachowała szczególnej ostrożności podczas cofania i nie upewniła się, czy za pojazdem nie znajduje się samochód marki S. o nr. rej. (...), w wyniku czego doprowadziła do zderzenia z nim, powodując jego uszkodzenie, czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw.

Na podstawie całokształtu okoliczności faktycznych ujawnionych w toku rozprawy, Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 26 grudnia 2015 roku około godziny 22:00 w W., A. K. dokonał postoju pojazdu marki S. o nr. rej. (...) na wyznaczonym miejscu parkingowym, równoległe do osi jezdni, przy ulicy (...).

W dniu 27 grudnia 2015 roku około godziny 10:45, P. G. w powyżej wskazanym miejscu, dokonała przed prawidłowo zaparkowanym

w/w samochodem, postoiu kierowanego przez siebie pojazdu marki O. o nr. rej. (...), wykonując to na tzw. „kopertę” i korzystając przy tym z pomocy męża B. G., który przed rozpoczęciem przez kierującą manewru parkowania, wysiadł z pojazdu celem pokierowania jej podczas parkowania samochodu. W tym czasie z P. G. i jej mężem na tylnym siedzeniu podróżowało również dwoje ich małoletnich dzieci. Około godziny 11:45 do samochodu S. przyszedł A. K. i spostrzegł otarcia powłoki chromowej w dolnej części kraty wlotu powietrza, natomiast na wciąż zaparkowanym przed jego pojazdem, w/w samochodzie marki O. dostrzegł otarcie w środkowej części zderzak tylnego, które według niego odpowiadały uszkodzeniom ujawnionym na jego samochodzie. W tym czasie do pojazdu O. powróciła P. G., z którą, w związku z ujawnionymi uszkodzeniami rozpoczął rozmowę A. K.. Ze względu na to, iż nie doszli oni do porozumienia, odnośnie przyczyny powstania ujawnionych otarć na obu pojazdach, na miejsce zdarzenia, na wezwanie A. K. przybyła Policja.

W toku oględzin, przeprowadzonych przez funkcjonariuszy Policji, w pojeździe marki S. o nr. rej. (...) ujawniono uszkodzenia następujących elementów: krata wlotu powietrza (przednia atrapa) – zarysowana powłoka chromowa na wysokości 0,53m od podłoża. W pojeździe marki O. o nr. rej. (...) ujawniono uszkodzenia następujących elementów: zderzak tylny – zarysowanie i otarcie powłoki lakierniczej w prawym narożu na wysokości około 0,53-0,58m od podłoża; nieregularne i lokalne zarysowanie powłoki lakierniczej o szerokości około 0,02m w części czołowej na wysokości 0,63m od podłoża; zarysowanie i otarcie powłoki lakierniczej w lewym narożu na różnych wysokościach: 0,49m, 0,52-0,56m i 0,62m od podłoża.

Obwiniona P. G. była trzeźwa. W czasie przedmiotowego zdarzenia na drodze panowały dobre warunki drogowe-meteorologiczne, a natężenie ruchu kołowego i pieszego było małe.

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: wyjaśnienia obwinionej P. G. (k.59-59v, 60 i k.21), częściowo zeznania świadka (pokrzywdzonego) A. K. (k.59 i k.11), zeznania świadka B. G. (k.60 i k.16), zdjęcia zapisane na płycie CD (k.8), fotografie (k.13-14), pisemną opinię biegłego wraz z załącznikami (k.68-76), notatkę urzędową (k.1-2v), szkic miejsca wypadku (k.3), protokoły oględzin (k.4-5), protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości (k.6) oraz szkic odręczny (k.22).

Sąd zważył, co następuje.

Obwiniona w postępowaniu sądowym nie przyznała się do popełnienia zarzuconego jej czynu. Wyjaśniła, iż niemożliwością jest, aby uszkodzenia na jej samochodzie i na samochodzie S. powstały poprzez zderzenie się tych pojazdów. Wskazała, że widoczne na zderzaku jej samochodu wgłębienie, powstało po zderzeniu ze słupkiem granitowym. Podkreśliła, iż na nim widoczne są małe wgłębienia (jak główka od szpilki), i te wgłębienia nie pasują do rysy na samochodzie S.. Obwiniona wskazała też, że na jej samochodzie nie było śladów lakieru samochodu S.. Obwiniona dodała, iż oba zderzaki tj. zderzak tylni jej samochodu i przedni samochodu S. mają najbardziej wysuniętą część po środku samochodu, po czym rozbiegają się na boki. Przy parkowaniu z lewej strony samochodu S., najbardziej w pierwszej kolejności na zetknięcie narażone są lewe części samochodu, czyli lewa część przedniego zderzaka S. i tylna lewa część samochodu O.. Natomiast, jak zaznaczyła obwiniona oba zderzaki uszkodzone są z prawej strony. Według obwinionej nie ma zatem możliwości by spotkały się zderzaki z prawej strony bo wtedy przód jej samochodu musiałby wjechać głęboko na chodnik, a były tam żeliwne słupki. Nadto obwiniona wskazała, iż rysa na samochodzie S. przebiega w poprzek długości samochodu, dlatego zdaniem obwinionej niemożliwe jest, aby podczas parkowania takie uszkodzenie mogła spowodować. Ponadto w trakcie postępowania sądowego obwiniona wyjaśniła, iż w czasie parkowania pomagał jej mąż, który przed rozpoczęciem manewru wysiadł z samochodu i kierował, sprawdzając przy tym, czy ma jeszcze miejsce. Obwiniona zaznaczyła, iż jak jechała do tyłu do męża stał z tyłu, a jak podjeżdżała do przodu to mąż przeszedł na przednią część samochodu, od strony słupków żeliwnych (k.59-59v). Na okazanych jej zdjęciach z k. 13 i 14 rozpoznała zarówno swój samochód, jak i pojazd marki S.,

należący do A. K., zwracając przy tym uwagę, że w/w zdjęcia były robione tak, jak stały samochody po zaparkowaniu (k.59v).

W toku czynności wyjaśniających, obwiniona nie przyznała się do zarzuczonego jej czynu i wyjaśniła, że w dniu 2 grudnia 2015 r., ok. godz. 10:45 w W. na ul. (...) na wys. posesji (...) parkowała samochód osobowy marki O. o nr. rej. (...), w miejscu wyznaczonym do parkowania równoległe do jezdni i wskazała, iż podczas parkowania nie doszło do kontaktu z pojazdem marki S. o nr. rej. (...), a uszkodzenia, które ma na tylnym zderzaku samochodu marki O. są stare (k.21).

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionej P. G.. W ocenie Sądu, brak było dowodów w sprawie, które mogłyby podważyć ich wiarygodność.

Jej wyjaśnienia znajdują bowiem potwierdzenie w pozostałych, uznanych za wiarygodne dowodach, stanowiących podstawę ustaleń faktycznych. Mając to na względzie Sąd, nie mając dowodów podważających wyjaśnienia obwinionej, nadał im przymiot wiarygodności (k. 59-59v, 60 i k.21).

Za częściowo wiarygodne, Sąd uznał zeznania pokrzywdzonego A. K. (k.59 i k.11), tj. w zakresie, w jakim potwierdza, iż w ustalonym miejscu, czasie oraz w ustalony sposób dokonał postoju przedmiotowego pojazdu. Wiarygodne jest także to, iż zarówno w chwili, gdy świadek przyszedł do swojego pojazdu, to samochód obwinionej był zaparkowany przed jego pojazdem, jak i to, że otarcia dostrzeżone przez świadka faktycznie znajdowały się na obu zaparkowanych pojazdach. We wskazanym bowiem zakresie jego zeznania są zgodne z pozostałym, wiarygodnym materiałem dowodowym. Natomiast zeznania świadka w części, w której twierdzi, iż otarcia, jakie dostrzegł na swoim pojeździe odpowiadają tym, które zauważył na pojeździe obwinionej, w ocenie Sądu są niewiarygodne. Taka okoliczność nie została bowiem potwierdzona przez żaden uznany za wiarygodny dowód, w szczególności przez opinię biegłego (k.68-76). Z powyższego zatem względu, Sąd nie miał podstaw do uznania zeznań świadka, we wskazanym zakresie, za wiarygodne (k.59 i k.11).

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadka B. G.

(k.60 i k.16), uznając je za spójne, logiczne oraz zgodne z pozostałymi, uznanymi za wiarygodne dowodami. Takiej oceny dowodu osobowego nie zmienia fakt,

iż świadek jest mężem obwinionej (osobą najbliższą), co może skłaniać do twierdzenia, iż mógł być zainteresowany zeznawaniem wyłącznie na korzyść obwinionej. Taka teza w świetle powyżej wskazanych okoliczności jest niezasadniona, tym bardziej, że wersja zdarzenia zaprezentowana przez świadka nie została w toku postępowania, w żaden sposób skutecznie podważona. W związku z powyższym, Sąd uznał zeznania świadka za wiarygodne.

Powołany w sprawie biegły z zakresu ruchu drogowego w pisemnej opinii,

stwierdził, iż analiza korelacji geometrycznej i fizycznej ujawnionych uszkodzeń

w zderzaku tylnym samochodu O. i części dolnej kraty wlotu powietrza pojazdu S. wskazuje, iż brak jest potwierdzenia, że do kontaktu obu tych samochodów mogło dojść w okolicznościach faktycznych deklarowanych przez świadka (pokrzywdzonego) A. K.. Jak zaznaczył biegły, skoro doszło do zarysowania powłoki chromowej w części dolnej kraty wlotu powietrza w samochodzie S., a nie doszło do zarysowania na zbliżonej wysokości nakładki zderzaka tylnego samochodu O. (przy uwzględnieniu obniżenia położenia nadwozia tego samochodu na elementach resorujących pod wpływem obciążenia kierującą i pasażerami), to tym samym brakuje potwierdzenia, że mogło dojść do kontaktu nakładki zderzaka tylnego samochodu O. z częścią dolną kraty wlotu powietrza samochodu S.. Biegły wskazał przy tym, iż na podstawie wykonanych badań nie wynika, że taktyka i technika jazdy obwinionej, kierującej pojazdem O. były nieprawidłowe. Zaznaczył jeszcze, że samochód S. był prawidłowo zaparkowany.

Opinia biegłego została sporządzona rzetelnie, po wnikliwej analizie śladów ujawnionych na obu pojazdach, co pozwala zakwalifikować ją jako istotny dla sprawy środek dowodowy. Wnioski przedstawione w niej przez biegłego pozwoliły na poczynienie pewnych ustaleń faktycznych w sprawie. Sporządzona opinia jest jasna, czytelna, napisana

językiem zrozumiałym dla odbiorcy, także nieposiadającego wiadomości specjalnych. Z uwagi na powyższe opinia wraz z załącznikami została przez Sąd, ocenione jako dowód w pełni wiarygodny i niezbędny dla sprawy.

Ze względu na niezakwestionowanie przez żadną ze stron dowodów ujawnionych na rozprawie w trybie art. 76 § 1 kpw, Sąd uznał je za wiarygodny materiał dowodowy. Brak jest podstaw do kwestionowania ich prawdziwości i autentyczności.

Mając na uwadze powyższe, Sąd doszedł do przekonania, iż całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy nie dał podstawy do przypisania obwinionej popełnienia zarzucanego jej czynu.

Warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie z art. 86 § 1 kw jest, aby sprawca nie zachował należytej ostrożności i tym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Przy czym należy w tym miejscu zaznaczyć, iż w niektórych sytuacjach ustawa wymaga ostrożności szczególnej, a więc większej niż zwykle wymagana. W opisie zarzucanego we wniosku o ukaranie czynu wskazano, że obwiniona naruszyła zasady przewidziane w art. 23 ust. 1 pkt 3 litera b Pord, w ten sposób, że kierując samochodem marki O., nie zachowała szczególnej ostrożności podczas cofania i nie upewniła się czy za pojazdem znajduje się samochód S., w wyniku czego doprowadziła do zderzenia z nim, powodując jego uszkodzenie, czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

W ocenie Sądu, analiza całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie niniejszej, nie pozwala na ustalenie, że obwiniona spowodowała zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w sposób opisany w zarzucie wniosku o ukaranie oraz, że przy cofaniu doprowadziła do zderzenia i uszkodziła pojazd pokrzywdzonego. Należy jeszcze raz przytoczyć wniosek opinii biegłego, który stwierdza, że materiał dowodowy niniejszej sprawy nie daje podstawy do stwierdzenia, że uszkodzenia ujawnione w obu pojazdach powstały na skutek zetknięcia tych pojazdów w miejscu i czasie wskazanym w zarzucie. Taktyka i technika jazdy obwinionej była prawidłowa. Obwiniona nie mając pewności co do tego, jak bardzo może cofać się podczas manewru parkowania, korzystała z pomocy męża, który informował ją na bieżąco jak ma się poruszać autem. W takich warunkach nie sposób przyjąć aby zachowanie obwinionej stworzyło jakiegokolwiek zagrożenie dla innych uczestników ruchu i doprowadziło do uszkodzenia pojazdu pokrzywdzonego. W związku z powyższym zasadnym było uniewinnienie obwinionej od popełnienia zarzucanego jej czynu.

O kosztach postępowania, Sąd orzekł na podstawie art. 118 § 2 kpw.

ZARZĄDZENIE

- wyrok z uzasadnieniem i pouczeniem o zaskarżalności doręczyć oskarżycielowi publicznemu

15.09.2016 r.